

СТРАТА ДОВІРЯ

К

ЗОЗУЛЬКА

ЗОЗУЛЬКА

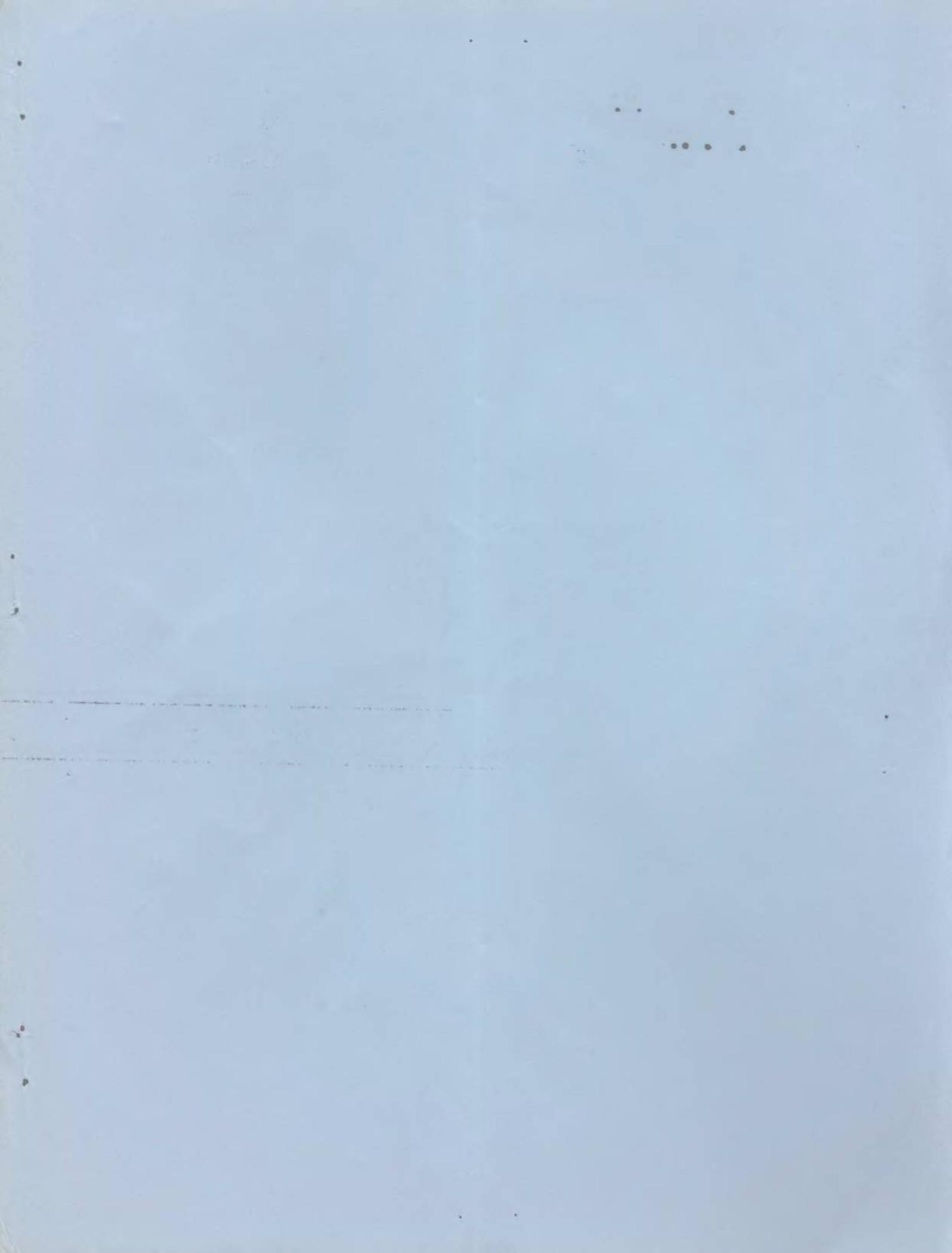
ЗОЗУЛЬКА

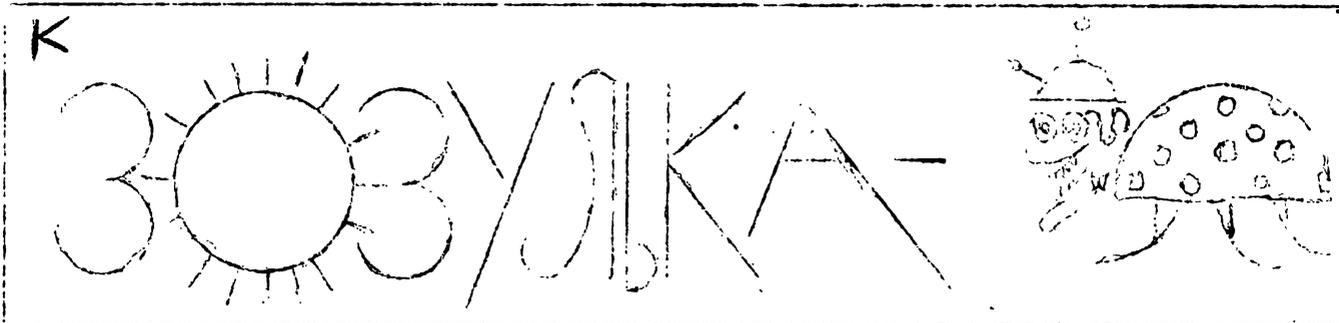
ЗОЗУЛЬКА

ЗОЗУЛЬКА

1-го березня, 1968р.

газетка число 3 /12/, '68р.

ЗМІСТ

тема		ЗМІСТ
Страта Довіря	зозулька	3
Стояв Він Сам	Мирося Бродович /Монтреаль/	7
Дещо На Тему Резолюцій 9-го Крайового Конгресу СУСЖ-у	Олег Романишин /Ватерлю/	8
Казка	Юрій Копач /Торонто/	10
Ще про вбивство Бандери	зозулька	11
Такі, як Ти і я	Олег Романишин /Ватерлю/	12
Вислід Конкурсу СУЖ Канади	зозулька	13
Сон	Мирося Бродович /Монтреаль/	13
Чому?	Роман Золочів /Оттава/	15
Втікач	Борис Будний /Монтреаль/	17
МУНО - Відбуло 24-ий Крайовий З'їзд	Роман Петришин /Порт Артур/	18
Надія	Василь Галук /Вінніпег/	20
Міжнародня Конференція для прав людини	М. Ц.	21
Thinker's Conference on Minority Rights in Canada ..	зозулька	22
Чому Не Мати 6 Українського Трудю?	Борис Будний /Оттава/	23
Повідомлення	зозулька	25
Яструб і Голуб	Роман Сеньків /Вірджинія/	26
Дзери	Петро Тихий /Монтреаль/	28

співпрацівники

редакція Борис Будний
Модест Цмоць
Олег Романишин
Роман Сеньків

артистичне укладання Микола Колодка
Оксана Сербин
Мирося Бродович
Модест Цмоць

слідуючі особи спричинилися у виданню цього числа
Роман Сербин, Галя

Мосійчук, Юрій Горич, Василь Галюк, Юрій Копач, Ірка Кодак, Люба
Зобнів, Христя Томків, Юрій Шимко, Богданна Горіх, Левко Микитчук,
Орися Сенчук, Оксана Остапик, Ліда Михайловська, Петро Тихий,
Роман Золочів, Роман Петришин, Тарас Тесля, Валя Михайловська,
Іван Король, Марта Горна, Брат Тарас, Ярослав Заяць, Ярополк
Олесницький, Гануся Романишин, Ігор Курилів

.

Статті, вірші, описи, сатири, погляди, і.т.д., підписані прізвищем,
псевдонімом, або ініціалами зозульок, висловлюють їх власні погляди,
які не завжди мусять покриватися з поглядами всіх інших зозульок,
чи навіть членів редакції. Ця газетка є призначена для обміну
думок та поглядів на різноманітні теми творчої української молоді.
Передрук окремих статей всім дозволяється тільки за виразним
подання джерела. "Зозулька" вітає передрукування статей поміщених
в газетці "Зозулька".

Редакція поміщує всі надіслані матеріяли; критерія лиш одна - якість
надісланих матеріялів!

ПЕРЕДПЛАТИ: Прошу висилати "передплату" / \$ 2:00 річно / та "прес фондацию"
виставлену / cheques payable to / : ZOZULKA MAGAZINE

на адресу адміністрації: ZOZULKA MAGAZINE
% MR. NICHOLAS KOLODKA
5612 MENNERHUIL
ST. LEONARD, MONTREAL 33, CANADA.

Прошу повідомляти адміністрацію "Зозульки" про зміну адреси!

МАТЕРІЯЛИ ДО ГАЗЕТКИ ПРОСИМО ВИСИЛАТИ НА АДРЕСИ:

"ZOZULKA" MAGAZINE
% MR. BORYS BUDNY
2063 NIAGARA DRIVE
OTTAWA, ONTARIO,
CANADA.

АБО

"ZOZULKA" MAGAZINE
% MR. MODEST CHOC
29 LAWS STREET
TORONTO 9, ONTARIO,
CANADA.

Зозулька

"Якщо люди не бачуть будучности, вони недостатньо споряджені займатися навіть сучасністю. В такій ситуації, люди, замість шукати за відповідальностями, будуть відмовлятися від них або обминати їх"

-- Рекс Варнер

Чи це не є влучне окреслення нашої української політичної еміграції сьогодні? І чи це само собою не становить найповажнішу загрозу для дальшого життя нашого суспільства?

В життю кожного суспільства все є щось не в порядку і все є критика, обвинувачення, і різні пропозиції на поліпшення ситуації. З цього не можна припускати що суспільство знаходиться в кризі. Але останніми часами ступінь критики серед нас дуже посилюється, і то до тої міри що перекидаються різні серйозні фрази як наприклад: "страата довіря", "прогалина між генераціями", "апатія", "брак динамічності", "ірраціональність", і т.п..

Це правда що діагнозування суспільних недуг, як доведене до пересади, може само стати хворобою, але в цім випадку ця можливість є притьмарена реальною суспільною хворобою з якої впливають всі інші -- це є почуття НЕВДАЧИ! Ми себе називаємо політичною еміграцією тому що наша мета є здобуття української державности. Якщо опісля двадцять літ ми стоїмо недалеко дальше від того місця де ми знайшлися на кінці Другої Світової Війни, то це називається простими словами -- політична невдача, і тому еміграція тепер хворіє на почуття несповнення свого завдання.

Тут буде мова головню про політичну сферу нашого еміграційного життя. Це не тому що другі сфери нецікаві або меньше важні, а просто тому що оздоровлення цієї сфери є ключеве. Але прийняли цей підхід не можна забувати що всі сфери нашого життя є тісно повязані і тому на себе взаємно впливають.

Наприклад, значний брак яких небудь реальних далекосяжних успіхів в політичній сфері хоч частинно можна приписати тому паралізу якого витворює та психологічна недуга яка почала показуватися ще з початком п'ятдесятих років. Один із головних чинників які склалися на цей нездоровий стан є факт що еміграцію охопив дуже серйозний напад розчарування з обіцянок наших політичних провідників. Відразу по закінченню Другої Світової Війни, нашу еміграцію можна було влучно окреслити як групу людей які сиділи на валізках. Але час прсбігав, наші політики відсували в майбутнє обіцяний реченець повороту, і з часом валізки почали щезати. Нічого в тім дивного.

Найгірший наслідок цього був той, що і суспільство і політики почали шукати вину в чужих чинниках: "противники були за сильні", "Захід нас не розуміє", "інтернаціональна мафія є проти України", "жидівська конспірація", і т.д.. Безумовно що чужі

непригожі сили мали свій негативний вплив, але чи ці впливи були аж такі подавляючі? Правильність таких стверджень цілком ще не доказана, а навіть якщо б була, то це не змінило б факту що це некорисний момент бо поки триває це почуття безсилля супроти зовнішніх факторів є неможливо змобілізувати наші сили.

Страта довіря до політиків не є цось нечуване і не мусить це відразу означати що існує криза, але приглянувшись до сенсу в якому цей термін "страата довіря" уживається /головно з початком шістдесятих років/ людина перекоується що то не в плиткому, а радше в глибокому, в тотальному, розумінні -- а це вже справа поважна.

То є факт що люди втрачють довіря до своїх політиків тоді коли вони відчувають що ті політики не провадять суспільства до кращого. Це не нове питання чи роля політиків є провадити і надавати надхнення чи вона має більш пасивний характер, відзеркалювати і реалізувати широку волю народу.

Безсумнівно що коли люди не мають якої думки що вони хочуть і куди їм прямувати, тоді хтось мусить взяти той активний обовязок на себе. Але чи це є виключно завдання політиків? Логіка каже що ні. І тому, не слушно засуджувати лиш політиків, бо фактично не лиш вони, але провідники всіх аспектів нашого життя не вивязалися блиску є.

Суспільство це все відчуває, свідомо чи підсвідомо. І тому, час від часу, чути голоси які хочуть реформувати ту організацію, або тамту установу, або навіть і ціле суспільство. Є дуже широко поширене бачання зсимволіфікувати нашу організаційну надбудову -- все це в імя вищої ефективності. Але ціла ця дискусія про методику "ЯК" не може приховати факта що ніхто не має ясного твердо-реального почаття "ЩО" має бути зроблене.

Найгірше що нема серед еміграції широко поширеного почуття що тепер якраз є слушний час зробити щось, видати з себе той великий подвиг щоб вквітати з під когось історії і стати паном ситуації. Одна з головних причин чому нема серед нас тривожного настрою є те що нема перед нашими очима явного свідочтва той реальної смертельної загрози яка висить над нами як нацією /як і на Рідних Землях, так і тут на Заході/.

Але більш важне є то що за останніх двадцять літ наші провідники за багато разів били в дзвін тривоги /за найменші дрібниці/, кричали "село горить" з нагоди якої небудь річниці, і з платформи якої небудь академії лунали перестороги та гарячково-патріотичні гасла просякнуті сантиментальною емоцією тай більш нічим. Але так вже воно є в природі що до кожної пересадки витворюється імунітет -- і тому не диво що ті гасла і патріотичні слова надоїли і вже не рееструються в головах навіть найсвідоміших, а навпаки, часто викликають якоесь прикре мляве почуття. Повязаний з тим є факт що подавляюча більшість нашого суспільства перестала вірити що будь яка акція їхня зможе в будь якій мірі змінити курс подій. І тому брак динаміки, застій

і параліж.

Цей нездоровий суспільний психологічний стан просякає у всі прошарки людського життя, навіть в буденні. Вислід є відчуження не одної української людини від різних аспектів організованого життя /і неорганізованого/, а остаточно і від самого суспільства.

Ця "втеча від суспільства" особливо позначилася на молоді хоча і старше покоління теж переживає цей феномен -- лиш в іншій, менш наявній, формі. З огляду на те, що значний відсоток нашої молодді прямиє на вищі студії, ця "втеча молоді" набирає вигляду "втечі учених". Така ситуація причинює взаємний антагонізм в обидвох частинах суспільства і вислід цього є зростаюча прірва між "старшими і молодшими", "між політиками і науковцями", і т. п..

Розібрати заплутаний вузел причин і результатів в кожній даній ситуації є дуже важко, але загальні риси можна досить докладно уточнити. Зародків існуючого нездорового суспільного стану треба шукати в еміграційних умовах по закінченню Другої Світової Війни. Викинені на новий незнайомий ґрунт скитальщини, відразу після розчарувань і пригноблення мілітарної і політичної поразки, українські політики не могли успішно вивязатися з своїх завдань. Пробігають роки і повстає нова верства науковців і високо вишколених людей які краще розуміють умовини Західного Світу. Свідома частина цих людей пробує переводити різні зміни які дуже часто натрапляють на негативне наставлення "старої гвардії" політиків, які в цім бачуть відхід від старих випробуваних життям принципів.

В цім зударі дотепер мали перевагу політики тому що вони представляли більш однорідну групу чим науковці. Іншими словами, це був удар політиків з інтелектуалістами а не політиків з інтелігенцією. Ріжницю ту добре окреслив Микола Бердяєв в книжці Джерело Російського Комунізму. Він пише:

"Інтелектуалісти є люди які займаються інтелектуальною і творчою працею, головно науковці, письменники, артисти, професори, учителі, і т.п. ... Інтелігенція нагомить більш нагадує чернечий чин або секту, з своєю власною дуже нетолерантною етикою, з своїм власним зобовязуючим світоглядом і звичаями, і навіть із своїм специфічним фізичним виглядом, завдяки якому все можна розпізнати члена інтелігенції і відрізнити його від других груп."

Одже, еміграція дотепер ще не мала такої інтелігенції. Але зудар інтелектуалістів з політиками, який набирає щораз більше розмаху, неминує витворює цю інтелігенцію. Інтелектуалісти перетворюються в інтелігенцію тоді коли вони уполітичнюють свої акції і тим всуваються в ту політичну порожнечу створену невдачами політиків.

І тут якраз знаходиться відповідь на ті питання які були по-

ставлені на початку. Українська політична еміграція переживає кризу. Вона втратила віру що вона може своїм зусиллям змінити курс подій і в своїм середовищі і на Рідних Землях. Вона втратила надію на ефективну акцію. Цілу вину таки не можна приписати їй інертності чи злій волі. Зовнішні умовини, по більшості, не були дуже пригожі і на жаль вона не була занадто розумно чи вміло проваджена. І тому українська політична еміграція тепер є хвора -- вона є розднана, розчарована і спараліжована, але вона не є безсила чи мертва. Аби лиш хтось їй розкрив цю правду.

А чи це не є відповідне завдання інтелігенції? Ось відповідь за якою ми шукаємо вже двадцять літ. Але криється в тім і загроза. Ця загроза криється в наставленню яке матимуть наші політики до інтелігенції та її ролі в суспільстві. Якщо вони є дійсні державні мужі, вони збагнуть яка є правільна роля інтелігенції і тому не боятимуться що вона перебере їх функцію. Вони зрозуміють що той ум вий капітал є їм конечно потрібний на підвищення продуктивності власної праці, яка тепер знаходиться в глибокому застою. Таке нове наставлення політиків запевнить що наша інтелігенція залишиться вірна нашим національно-державницьким ідеям і не підпаде під вплив шкідливих лівих течій Західного Світу які вже тепер починають просякати нашу молоду інтелігенцію. Цей пошук молодої інтелігенції за "чужими богами" до значної міри є лиш реакція на вузькоумну настанову великої частини наших політиків. І щоби була в нас здорова інтелігенція, мусить бути в першу міру дійсно державно-думаюча еліта політиків. В таких обставинах не було б мови про "страту довіри".

.

УКРАЇНА НА МІЖНАРОДНІЙ АРЕНІ 1945-1965: проблеми і перспективи української зовнішньої політики
написав Михайло Сосновський

Наукове Товариство Ім. Шевченка, Бібліотека Українознавства, Том 22, Видавництво Дослідного Інституту Студіум, Торонто - 1966 - Оттава

Зозулька рекомендує своїм читачам набути цю книжку яка розглядає проблеми і перспективи української зовнішньої політики за часвід закінчення Другої Світової Війни. Стиль книжки є стисло науковий і тим представляє відсвіжуючий погляд раціоналізму і логіки в нашій сучасній політичній літературі. Прочитавши цю книжку, відразу бачеться той підхід до таких справ як "культобмін", "шукання союзників", чи "визнання УРСР як української держави", який повинен існувати в нашій політиці. Вже саме прийняття такого підходу доводить великий крок вперед до розв'язання різних суперечностей в цих справах які ділять наше суспільство сьогодні. Ця книжка тим більше цінна бо вона дає доказ, що прогалина між генераціями не є щось неперебориме - бо тут якраз знайшовся автор, Михайло Сосновський, член тої т.з. "старшої генерації" який думає і пише північно-американським стилем, тим котрий для всіх є найбільше знайомий і зрозумілий.

Цю книжку можна набути в українських книгарнях ! ! !

СТОЯВ ВІН САМ

Мирося Бродович
/Монтреаль/

Стояв він сам - чи так здавалося йому. Довкола себе чув гомін голосів, видів швидкий хід людей, що в дощевий сумерк спішились попри нього. Але почувався сам. Сам зі своєю журбою, з безконечним рядом питань, з тягарем неплаканих сліз. Хотілось простягнути руку до друзів та співчуття відчутти. Та не було в нього вже друзів. Вони лише в часах добробуту байдужно і весело всі разом проводили час. Хотілось чимсь зайнятися - щоб думки відвернути від печалі - вернутися до праці - та й це ж властиво він недавно стратив. Хотілося знайти причину - відповідь - пораду - та де не пішов, замикались перед ним всі двері.

Ціле життя провів він з надією, з довірям у майбутнє. Не думав, що йому колись прийдеться звертатися до розпачі.

В уяві побачив розкритий гріб усіх своїх бажань, всіх сподівань і мрій, могилу життєвої праці. Лишився сам - чи так здавалося йому. Оглянувся ще раз довкруги себе. Біля нього стояла його дружина. Спокійно усміхнулась і шепнула йому: "Не журись." Обернувшись, бачив стареньку похилу Матір, яка сумно з співчуттям дивилася на сина.

Ні, не був він сам. На розкритій могилі з'явилася знов квітка надії - опора від найближчих.

/ / / / / / /

Реакція до Заяви Папи відносно "ТАБЛІТКИ"

Дещо на тему Резолюцій 9-го Крайового Конгресу СУСК-у.

Олег Романишин /Ватерлю/

Читаючи Резолюції СУСК-у зауважуємо деякі недотягнення - якщо це можна так назвати. "недотягнення" можуть бути різного роду. Є одні які робляться неспівомо хоча з добрим наміром; є другі, які є вислідом недбалства і роблення речей "наколіні"; а є ще третій рід недотягнень який є вислідом поверховного знання, браку стислого думання, або заперечування фактів які стрічаємо на денному порядку. Резолюції 9-го Конгресу СУСК-у, на нашу думку, грішить домішкою вицезгаданих недоліків.

Ми не збираємося тут ставити під сумнів важливість проблем заторкнених в поодиноких точках резолюцій, але поверховність, брак логічного порядку і послідовності в точці зору та позиціях в трактуванні цих проблем чи подій, дають багато до думання, або дуже мало через не серйозне вражіння яке вивторює цей документ.

Годиться навести кілька прикладів. Точка ч.4 із резолюцій, яка пропонує що нова українська еміграційна суспільно-політична структура повинна бути базована на створенні відділів СКВУ бо "українські політичні партії витворюють замішання в українському суспільстві", чи всі інші українські організації повинні бути "зліквідовані...", є абсолютно витвором нереального думання і смішне. Бо хто має такий "наказ" ухвалити ?, і хто його переведе в життя, і як ?, і хто взагалі на це погодився б ? СКВУ був скликаний на те щоби з'єднати українців в діяспорі духово та ідейно, щоби закріпити цілі та визначити свого рода стратегію для їх осягнення. Чи це вдалося покаже тільки час. СКВУ не є якась тоталітарна установа яка б одним помахом пера свого "верховного ... політбюра" змушувала українську діяспору до ... "порядку". Треба собі здати справу, що такі тенденції не конче мусять бути правильними, а є радше небезпечними для цілей за для яких СКВУ був скликаний.

Вертаючись до наших "партій" та до цього "замішання", яке вони нібито витворюють, то це також є досить дискусійне. По перше, слово "партія" - в своєму стислому значінню - не дефінює жадної значної теперішньої української групи. Існують тільки різні українські організації. Це явище є очевидно нормальне в кожній нормальній суспільній групі. Жадного "замішання" аж так дуже нема; а натомість є брак зацікавлення і попросту незнання і нерозуміння підстав, причин, і тенденцій історії українців /на Україні і на еміграції/ останнього пів століття. Отже, щоби позбутися зобов'язань до подій які відбувалися підчас цих 50 років, ми це все хочемо викинути на смітник, як струсі захвати голову в пісок, і зіпхати все на СКВУ // або на щонебудь інше - хочби і прийняти позицію що УССР є українською державою, так як вже багато з нас говорить/. Так, є потреба єдності і соборності ... але радше духової та ідейної ніж інституційної. Як буде соборність ідеї то структура впливе сама. Це повинно б бути в настановах СКВУ і ціллю для молодих.

Підставово правильне становище щодо наших релігійних справ /точки 3 і 5/, можна було б скріпити ще додатковим параграфом про потребу створення Патріархату. Ця справа тепер є чи не найбільш актуальною для нас, бо це поклато б кінець тепершній церковній анархії, і уможливило б зближення обох українських церков.

А тепер деякі зауваги щодо проблем міжнародного значення які були порушені в резолюціях /точки 1,6,10,11/. Хоча точки 10 і 11 були відкинені вони

всежтаки своє досить ніякове враження зробили. Всі ці чотири точки взяті разом відзеркають непослідовність підході до цього рода справ, які повинні бути в підставах світогляду кожного свідомого українця, вже не говорячи про нашу студентську молодь та молоду інтелігенцію. В точках ч. 1 та 6 резолюції засуджують комуністичні режими, та підтримують національні прагнення країн східної та середньої Європи, а в точках ч.10 та 11 - вимога визнання Червоного Китаю та його прийняття до ООН; і вислови симпатій "студентським" розрухам в різних країнах Європи /Париж і Берлін/ - заперечується зміст точок ч. 1, та 6, заявою підтримки червоних режимів. Подібний парадокс - чи радше нонсенс - читаємо в точці ч. 11 в котрій дано під один знаменник студентські повстання в Парижі, Берліні, Варшаві, та Києві /?/ які відбулися проти "реакційних сил" які спричинюють "задушливу атмосферу в цих країнах". Вертаючися до справи Китаю треба в першу міру зазначити що визнання якого будь уряду це не є тільки справа примхи чи резолюції а радше вимагає глибшого ознайомлення із справою, із історією даної країни, чи даний уряд репрезентує інтереси та волю народу, і.т.д. На тлі кривавих подій які розбиваються в Китаю за останні роки по наші дні, "легальність" його червоного уряду є дуже сумнівна; і тому кожний хто збирається із запалом визнавати режим Пекінгу стає на дуже слизький ґрунт. Незрозумілим є як можна рівняти "студентські" розрухи в Парижі і в Берліні із цими що були у Варшаві і Києві. Трохи ніяково є наводити факти і приклади про такі події для розуміння яких взагалі не потрібно бути студентом університету чи якимсь спецом. Демонстрації та бешкети в Парижі і Берліні були спровоковані комуністичними активістами типу Коген Бандіт, або Дучке, які провадили своїх "студентів" під червоними прапорами і під портретами Леніна, Троцького, Мао, Гевари, Го-чі-міна, і.т.д. "Студент" Бандіт на пресовій конференції та підчас телевізійного інтерв'ю заявився публічно за "владу рад" у Франції /себто за советським режимом/. Для демонстрацій в Берліні було спроваджене - різними засобами транспортації - різне ліве довговолосе шумовиння із Франції, Голандії, і Англії, для піддержки німецьким комунарам; навіть групи американських "гіпіс" були присутні. Іншим порядком, студентські заворушення в Києві, Варшаві, та в інших містах поза залізною заслоною були спрямовані проти російського червоного імперіялізму, і в обороні гідності людини. Оба роди заворушень не були проти якихось неокреслених "реакційних сил"/?/, а цілком ясно: ті в Парижі і в Берліні ішли на барикади за владу "советів"; а ті поза залізною куртеною за її повалення. Треба ці дві речі розрізнявати і їх не мішати. Або СУСК в своїх "резолюціях" пропонує підтримку одному або другому. Вражіння є що в цім випадку хотілося "поставити свічку Богові і Чортові". Це не личить Союзові Українських студентів Канади, і показує брак принциповості, політичної моралі, та до деякої міри наші уми і вчинки є заражені бакцилом червоних п'ятиколонників. Бо яким чином ми можемо хотіти визнавати режим Червоного Китаю, симпатизувати із Бандітом і Дучке, і в цей сам час - може для заспокоєння сумління - засуджувати такий самий режим в Україні, чи де інде. Це є незрозуміле.

Безперечно що справа Чехословачини є сьогодні подією дня, але уважаємо, що нам непотрібно аж відгреблювати чужого Масарика щоби найти причину для засудження НКВД. Чи ми не маємо подостатком своїх власних "мучеників за справу" на - дослівно - денному порядку?

Точку ч.7 можна ставити якприклад наївності. Бо як же це можна так "негайно" запровадити "такий закон" і "вितворити таку атмосферу" щоби Американський негр дістав що йому конституційно належиться. Тут відіграють ролю соціальні процеси /які тривають десятки а то і сотки років/,

а не хвиливі бажання чи добрі наміри законодавців і витворювачів атмосфери. Зрештою є знаком запитання які сили стоять за цими всіми вбивствами і заворушеннями, крім цих які впливають із реальних потреб етнічних чи расових меншин в С.Ш.А.

Точка ч. 8, хоча є важливою для канадійської федерації чи для французької етнічної групи, але ніяк не пасує до Резолюцій СУСК-у. Пощо цей французький етнічний патріотизм між нами ? Французька етнічна група має настільки сили і засобів різного рода, що вона успішно подбає сама за себе. Ми повинні старатися о своє українське місце в Канадійській Федерації так як є правильно сказано в точці ч.2. Якщо ми вимагаємо конституційних прав у все-канадійському масштабі то вже вимагаймо таких прав також для української етнічної групи. - чи для всіх, а не тільки і специфічно для французів.

Багато ще можна дискутувати на тему проблем порушених в резолюціях. Вище згадане є тільки деякі думки, завваги, а може і поради.

Резолюції якої будь організації - на нашу думку - повинні бути побудовані на заздальегідь окреслених засадах та ідеях, та повинні відзеркалювати логічно настанову даної організації до проблем, подій, і цілей спільноти, організації, нації, та доби. А тому що наші проблеми, потреби і цілі є великі, і події доби траєндентальні, зробім іспит совісті щодо наших переконань та замінім своєю національною приналежністю наші канадійсько-французькі, чеські, китайські, чи негритянські патріотизми. Тільки в такий спосіб віднайдемо своє місце в цій новій добі, відзискаємо втрачене довіря до самих себе, і це довіря яке до нас втрачає сама ідея українства.

КАЗКА

Юрій Копач
/Торонто/

Вмивались родичі його тим зимним потом,
Який роками з їхних брав постійно тік,
Щоб міг він жити тут, під людським оком:
Богатий, радісний - увесь свій вік.

Й сльози їхні нивку окропили,
В якій пустий він корінь запустив;
А корінь, люди легко вбили
Життя своє він не зловив.

Й впала чорна тінь його на біле поле.
Він подививсь на ню; на бік,
Та дико крикнув він, "Ох Боже !
Чому ? Чому ?"; постояв, та нижком втік.

.
Книжки до читання:

THE CHORNOVIL PAPERS. compiled by Vyacheslav Chornovil. 246 pps. McGraw-Hill \$5.95.

EDUCATION in SOVIET UKRAINE. By John Kolasky. 238 pps. Peter Martin Associates.
\$6.00 hardback, \$3.50 paperback.

Можна набути в українських книгарнях !!!

ЩЕ ПРО ВБИВСТВО БАНДЕРИ

Зозулька

Лист який був поміщений в "МкЛінс" за липень, 1968р. в секції "Мийлбаг", ст.57.:

"Бажаю спростувати версію Кіма Филбі про справу українського антикомуністичного лідера Степана Бандеру, яка була опублікована у Вашому питягові із книжки Филбі, "Моя Тиха Війна". Бандера був українським націоналістом, але ніколи "значних фашистівських поглядів". Ї не належить називати когось "фашистом" хто перебув чотири роки як в'язень в нацистських концентраційних таборах. Ї не правдою, що Він "робив рух між біженцями"/за висловом Филбі/, але також є правдою, що Він "був голосним" в Україні від початків 30-х років. Його організація спричинилася на початку 40-х років до створення проти советських партизанських сил які впродовж десяти років заангажували в своїх рядах около 200,000 осіб. Ці з'єднання - офіційно знані як УПА - ставили фронт перше проти нацистських наїзників, а опісля проти советських - аж до кінця. Заперечуючи версію Филбі, Бандера був замордований російським розвідником, Богданом Сташинським ціянколевою пістолем в Мюнхені, 15-го жовтня, 1959 р. "

Книжки до читання:

1/ The Assassins of Bandera on Trial by Daniel Chaikovskyj
Ukrainian Publishers, 1965: Munich. (700 pp.)

Ця книжка подає детальний опис підготовки та вбивства Степана Бандери, та цілий перебіг розправи, зізнань, і.т.д., суду над вбивцем Богданом Сташинським. Книжка написана на підставі судових та поліційних архівів та документах. В бібліографію входять десятки сторінок джерел, документів, та фотографічного матеріалу

2/ MURDER INTERNATIONAL INC.: Murder & Kidnaping as Instrument of Soviet Policy. Hearing before the Subcommittee to investigate the administration of the Internal Security Act and other internal security laws of the Committee on the Judiciary, United States Senate, Eighty-Ninth Congress, First Session, March 26, 1965. Printed for the use of the Committee on the Judiciary. U.S. Government Printing Office, Washington, 1965. 176 pp. (price: \$0.50)
(This report contains hearings of testimonies by former Soviet secret service agents, Petr S. Deriabin and Bogdan Stashynskv, the assassin of Stepan Bandera and Lev Rebet).

»

УВАГА! ДЕ ДОВІДАТИСЯ?

Чи хтось подумав над тим, чи не треба було б таким як ми всі українського словника? Що Ви на це Панове в УВАН, в НТШ, в УНС, чи в Вільнім Українським Університеті? Чи це такий великий труд? Що ми маємо робити Панове професори, редактори і директори, коли, читаючи українську книжку чи український часопис, натрапляємо на слова /а їх є часами багато/ яких ми не розуміємо? Подумайте над цим бо згодом ми не будемо спроможні розуміти Ваших часописів. чи книжок, на які Ви жертвуєте так багато часу і присвячуєте так багато зусиль. Благаємо Вас, поки Ви відійдете у вічність, складіть українсько-мовний словник!

Я також походжу з цих сторін - старий і забутий край, ні?

Тому, що море є дуже далеко, то там не має жадного морського гирла; але є зеленкуваті горби, поляни, ліси і ліщини, так як Ти то кажеш. І ще щось, є також високі гори далеко-синьої краски.

Ах? Як би Ти хотів дійти до цих гір, здається мені, що не зайшов би ніколи; бо вони є так далеко, хоча виглядають близькі мов який міраж. Але що з того чи вони є далеко чи близько, річ в тому, що там височіють, немов якась родина велетнів. Діти збираються під вечір і їхні уста повні невинної фантазії дзвенять: "тамтой то є пан велетень, тамта то є великаниха, а тамті то є великанчата". Як би Ти запитався дітей: "а, що роблять ці велетні?", вони б відповіли: "і бавляться метеликами, перше їх ловлять, а потім їм дозволяють літати собі дальше".

Не будь наївним! не бачиш що ці "метелики" про яких говорять діти є білими хмаринками які собі сідають на верхи гір щоб відпочити перед дальшим летом. А як вони червоніють під вечір, коли прощаються зі сонцем! Виглядають мов ці дівчатка на яких хтось перший раз кинув компліментом.

Ні, не дивуйся; природа є така як ми: реагує і має почування; тільки її треба розуміти.

Ліси! Як би Ти їх бачив такими як я, Ти б їх уявив собі як дужих і струнких парубків, які стискають в своїх обіймах поляни. Поляни! Це є незаймані красуні - прекрасні дівчата цілі збрані в зелене і в цвіті. Вір мені, мабуть і є ідилія між лісами і полянами.

Позволь розказати. Їхня любовна розмова починається у вечір, коли з поза гір виходить місяць; котрий, по якимсь часі, дискретно котиться геть по верхах, щоби не перескаджати коханцям. Тоді, лісишепочуть полянам вірші; вірші зроблені не із слів, а з листя і вітру. А засоромлені поляни починають між собою хихотити голосами міріядів жучків і польових коників; і, потім лукаво звертаються до лісів свої зиниці, які блищать світлячками і мабуть пристрастю.

Ні, не знаю про що розмовляють ці коханці; лиш це, що кожного ранку я бачив зелені вії полян скроплені кришталежими краплями. Можеш мене запитатися якщо хочеш: "були це сльози щастя чи гіркого розчаровання ...?" Не знаю!

Вже собі можеш уявити якими є гори, ліси і поляни, із моїх сторін. Вони є такими як людські істоти - такі, як Ти і я.

Є три роди неприродної любови: любов мужчини до мужчини, любов жінки до жінки, та любов до Росії!

ВИСЛІД КОНКУРСУ СУЖ КАНАДИ

на найкращі твори молодих авторів, друковані в українській пресі в 1967 році.

Управа Спілки Українських Журналістів Канади розписала в лютому ц.р. свій 1-ий конкурс на найкращі літературні і журналістичні твори молодих українських авторів, друковані в українських часописах і журналах у вільному світі в 1967 році.

На конкурс наспіло 37 творів молодих авторів, друкованих в минулому році в таких пресових органах: "Новий Шлях", "Гомін України", "Шлях Перемоги", Пластовий Шлях", "Юнак", "ЗОЗУЛЬКА", "Мета". Управа СУЖ запросила до складу конкурсowego Жюрі письменників В. Скорупського, Б. Олександрова, і ред. Б. Гошовського. Жюрі Конкурсу на своєму остаточному засіданні 17-го червня, ц.р. вирішило нагородити у рамках трьох нагород 9 авторів /1 перша нагорода, 3 другі і 5 третіх нагород/. Всім авторам признано скромні грошові премії з призначеної на цю ціль Управою СУЖ суми 120 дол. Нижче текст постанови Жюрі відносно авторів "ЗОЗУЛЬКА":
Друга Нагорода /премія на 15 дол./: За новелю "Місто" і ескіз "Весна"; друковані в "ЗОЗУЛЬКА". Автор - Олег Романишин, Ватерлю, Онт.
Трета Нагорода /премія на 10 дол./: За новелю "Вона", друковану в "ЗОЗУЛЬКА". Автор - Ігор Старак, Торонто, Онт.

СОН

Мирося Бродович
/Монтреаль/

Здається сон ...
Хоча неначе дійсність ...
Вбивають мого сина вороги.
Невинні оченята
Звертаючись до мене
Складають тихі та болючі молитви.
Та враз уже не тихі !
Глибокий жаль пізнати у його крику,
І чую я останні слова:
Мамо ! Чи не видиш ? Чи не чуєш ?
Мамо ! Подивись як я терплю !

Виджу, сину ! Чую, але сплю !
Горить та розривається
Серце материнське,
Прагне, щоб лиш вирватись
І сина врятувати,
Та сину не сказати як я терплю,
Бо я безрадна у кайданах сну.

українська громада

БИЧОВА КРИТИКА

ЧОМУ ?

Роман Золочів
/Оттава/

"Не смерть страшна, не довгий час неволі, --
Не важко бути героєм проти них;
А страшно жити, запрягшись мимо волі
В ярмо дурниць та клопотів дрібних."

-- Павло Грабовський

Люди мов сардинки запаковані їхали підземкою до своїх до-
мів. Пята година в великій північно-американській місті це пе-
редсмак хаосу Судного Дня. Рух, шум, нерви. Навіть тут під
землею не втечеш того безжалісного темпа.

В вагоні задуха молотком вдаряла по мозгу. Михайло остовпе-
нними очима дивився через залязнену шибу немов зачарований
миганням станцій які швидко перелітали. Підземка почала припи-
нятися і якась пузата жінка добуваючися до виходу прикро вир-
вала Михайла з його запамороки, ставши йому на ногу. Навіть не
перепросившись, вона далі пхалася до дверей, а Михайлові в го-
лові промайнули відповідні фрази на її конто. Втома пригасила
біль в носі. Його голова повернулася назад в бік вікон вагону,
а вічі, шукаючи вигідного місця спочинку, ходили по оголошен-
нях які висіли рядочком над зікнами. Увага його зосередилася
над одним оголошенням в якому молода вродлива жінка, напівнага,
демонструвала крашу якості нової пасти до зубів.

"Ну, і що спільного має ця дрантєва паста з тою розхристан-
ною жінкою?" подумав він. "Увагу. Всі хочуть увагу. На кож-
нім кроці обседають людину і всілякими штучками стараються від-
ірвати від неї для себе цей її скарб, увагу. Часами мені зда-
ється що є фактично лиш два виходи: або боротися завзято щоби
затримати при собі цілість своєї дорогоцінної уваги, або скле-
піталювати перед цим безконечним навалом на святість індивіду-
ального "Я". Перший шлях веде до розпуки і до дому зарятів, а
другий примушує людину занечулитися до тиску цього світу і не-
мов автомат лиш реагувати. Третого шляху не бачу, напевно нема."

Підземка припинилася. Двері відкрилися лиш на хвилинку
щоби дозволити одним вискочити а другим вскочити. І знов вона
рушає в свій безконечний біг по чорних норах метрополії. Коли
Михайла опинився якийсь присадкуватий тип який, не зважаючи на
товпу, розложив перед собою вечірню газету і вліпив в ню всю
свою увагу. То що газета його по більшості часу лежала на осо-
бах його сусідів цілком не перенимало присадкуватого пана. Але
це тим більше дразнило Михайла бо його сусід по вигляді дуже
нагадував йому завідувача бюро де він працював.

"От худоба! Бенсон по вигляді та і в поведінці. Як би не
люди то таки калатнув би цього типа по зубах. Може легше стало
б ... Я так довго і так терпеливо чекав на то підвищення. Як
Стівенс покинув фірму, думав що Бенсон візьме мене за свого за-
ступника. А він крутив, вертів, ніби обіцявав, ніби ні, доти

доки йому було потрібно, аж врешті стягнув якогось смаркача з Філадельфії. Має він науковий ступінь з якогось там університету, але це ще не значить що він краще від мене міг би виконувати цю працю."

Підземка з своїм специфічним клянцанням продовжала свій оббіг а тимчасом ритмічно розхитувала до сну своїх пасажерів. І Михайло, задивившись в темряву через вікно, полинув в своїх думках давно в своє минуле. Перед очима предвиділися йому безтурботні дні молодости. Ті дні коли він був героєм копаного мяча; ті дні коли він забавляв все товариство на кожній забаві.

"... ох як було тоді приємно. Хотілося жити! І жив я. Якось то все йшло так легко. Знали мене люди. Дівчата пропадали за мною. І ще лиш рік то мав би той інженерський диплом ...,але зявилася тоді Ірка, тай раптом рай мій зник."

Механічно Михайло пропхався до виходу і висів на ті самій станції на якій він вже так багато разів висідав. Його ноги самі вже знали дорогу до дому. Вийшовши з підземельки, він зупинився на хвилинку і глянув по вулиці. Люди як ті муравлі перебігали перед ним. Повернувся він в право і повільним ходом пустився в напрям сірих монотонних рядів високих апартаментів які викликали прикрий контраст на тлі вогняного неба. Сонце ховалося за індустріяльними туманами які немов покров вкривали цей тісний клаптик землі. Попри Михайла перейшли дві молоденькі панни в тісних коротеньких спідничках.

"Давно колись Ірина тоже була така струнка. Як страшно швидко все міняється. Колись я в ній бачив все; за нею пропадав. Вся моя увага пішла на ню, а тепер ... як гірко це є коли людина будиться до розчару. Не краще було би постелилося моє життя якщо би я не був присвятив її всю свою увагу? Докінчив би я був школу, пожив би я був ще трохи, натішився би ще трохи тим молодим життям. Та ні. Не послухав я своєї совісти яка перестерігала. Здусив я її і тим здусив я дійсну радість. Знаю я це тепер і тому ношу в серцю такий біль. Часами душа просто виривається, шукає виходу, якого небуть виходу, але його нема. Запізно. Я програв в цій грі життя."

Михайло відчинив двері, зайшов в темну задимлену кімнату і сів за столиком в знайомому куточку. З туману виринув кельнер. Сидів він там довго. Ніхто на нього не звертав уваги. Там його вже всі знали, і не питалися "чому"? Але таки варта би спитатися чому для Михайла життя стало гірке немов смерть. Михайло знав. Ой знав він дуже добре. І це його добивало.

- - - - -
Комунізм це система, що бере від кам'яної доби свій технічний рівень; від рабства своє соціальне взаємовідношення, від кріпацтва свою ієрархію, від капіталізму своє визискування, а від соціалізму своє ім'я.

В Т І К А Ч ...

Борис Будний
/Монтреаль/

Він втікав у вічність. І цей його змаг був безконечний, неосягнений. Але він далі біг, не зупинявся. Не хотів. Там хоча щось... то значить, якщо він туди добіжить, добеться. І привиджалося йому то все в нерозпізнаних кольорах, що мерехтіли перед очима інтенсивними смугами неозначності. І він кипів

Нічна духота щільно осіла на брудні вулиці. По хідниках волочилися розпатлатані, зарослі конформовані неконформісти, втікачі від існуючого до побажанного. Хотілося йому до них приступити але ні, бо вони не є спасителі світа, хоча вони в це вірять. Вони не посідають розв'язки існування. Дивні вони! Обмінюються квітами, пропагують любов і хиляться до комунізму. Як ломати авторитет, то ломати авторитет а не замінювати його диктатурою. Осць ще одна з черги обмана пригтовляється для людства. Христос також, у свій час, проповідував братерську любов... З якими наслідками? З ненавістю і з пролитю кровю послідовники Його накиду вали на людей Його науку. Створили інквізицію, завели страшний терор, безправство і мордерство в ім'я Його, з ефективністю Гестапо і НКВД. Хібаж це Християнство? Не для него воне; не в такій формі як його тепер практикують. Для нього це Християнство розвиле безліч лицемірів, так само в сучасній як і в минулій ерах своєї історії. Не вина в цім Христова... це люди науку його спотворили і завели організовану релігію котра виховує нетолерантних ненависників, параситів; творить остру клясову структуру в якій панує привілейована церковна ієрархія із всіми своїми багатствами...

Сплюнув він і важко задихнув своє обурення. Де не глянув би він все дивився в той сам напрям; де не вступив би він все сстояв на тому самому місці. Світ був замкнений...

І втікав він у вічність дньом і ночью, і немає кінця. Нема кінця бо люди не міняються і нічого не навчаються... Ненавидів він людей, це буття, цей світ, цей устрій... І хотів він вибухнути... вибухнути і знищити цілий світ. Знищити всіх цих ненависних, егоїстичних людей... Зруйнувати палаци настоятелів-визискувачів... Спалити мурові церкви, символи ганебної обмани і духового катування... Розвалити державні уряди, гнобителів людей... Повалити університети, осідки наукових параситів і гнилої марксистської інтелектоманії... Стерти із світу всіх привілейованих, всіх багачів, параситів, політиків, все духовенство, всіх бюрократів, гангстерів, юніоністів, прфесорів і инших людоджерів... Знищити все до тла, щоб не залишилося найменшого сліду по цій шаленій цивілізації...

А потому... будувати на ново, без насильства, без підлоти,

без ненависти, без ненажерства, без страждань, без дискримінації, у справедливій спільноті, в мирі, в любові, в щасті, в устрою Божому; без убогости, без багатства, без комунізму, соціалізму, капіталізму; без податків, без юній, без теранії, без шкідливих ідеологій і теологій...

І втік він у вічність але вона його вже давно наздогнала. Ось тут, цей світ, це пекло... це вічність. Цему буття немає кінця... І смерть це вічність і смерть немає кінця... що перше вводить у вічність страждань - смерть чи життя? А що після вічності? Де тоді втікати?

МУНО - Відбуло 24-ий Краєвий З'їзд

Роман Петришин
/Порт Артур/

Свіжий підхід, ентузіазм, оптимізм - це є ключеві характеристики програми і поглядів новозибраної управи на термін 1968 - 1970. Делегати з цілої Канади, від Саскатуну до Монреалю, заступаючи около 500 членів, зіхалися до Гамільтону щоб вибрати нову управу та виробити функціональну програму на наступні два роки.

Згідно з традицією, окрім з'їзду були і мистецькі виступи і т.д. Це все було дуже справно приготовлене господарями з'їзду - осередком МУНО в Гамільтоні. Різнобіжно з відбуттям з'їзду МУНО, відбувся також з'їзд УНО. Це різнобіжне відбуття обидвох з'їздів дозволило делегатам з обидвох організацій перемінятися думками. Немає сумніву що цей діалог між МУНО та УНО становив найбільш вітальний аспект з'їздів першо липневого кінця тижня. Тут була піднята проблема тяглости між МУНО та УНО - проблема найвищого пріоритету. Діалог між цими двома організаціями є фактично діалог між генераціями - язище широко відоме в цілім українським суспільстві. Динамічний результат цієї дискусії демонструє здібність УНО як організації розвиватися і пристосуватися до потреб своїх членів, та zarazом він наголошує факт, що дальший розвиток є обов'язком молодшої генерації.

Власне в цім дусі еволюції делегати вибрали на голову організації Теда Маранчука з Гамільтону. Як кандидат, Тед Марунчак висловив свою рішучість виконати слідуочу програму:

- 1/ віджити газетку МУНО - "Мун Бімс"
- 2/ видати матеріали для презентації наукових тем
- 3/ створити атмосферу покращеної співпраці поміж всіма українськими молодечими організаціями

Пан Марунчак також наголошував відбуття більше семінарів та других між-клубних занять. Він також вибрав тему Року Людських Прав як центральну тему для програми своєї управи.

Як вже було згадано вище, з програми з'їзду також були мистецькі виступи. В неділю, 30-го червня, '68р. відбувся концерт на якому було присутніх понад 100 членів МУНО. Брли участь танцювальний ансамбль "Русалка" з Вінніпегу; Дівочий Хор "Калина" з Торонта; Хор "Дунай" з Сейнт-Катринс; молодша танцювальна група "Чайка" з

Гамільтону; і група Бандуристів з Садбурі. Головними доповідачами на бенкеті, який відбувся в суботу вечір, були Професор Доскотч з Огайо Стейт Університету і Професор Тарнопольський з Озгуд Гал Ла Скул, а тепер ректор в Віндзор Університеті. На останній сесії з'їзду головні промови були виголошені паном Морисом Перожаком і Професором Боцюрковим.

Доктор Боцюрків звітував з обсліду який був переведений між членами МУНО. Обслід, хоча в деяких випадках ще не повний, показує деякі потрясаючі висліди щодо настанови молодих канадійських українців. Наприклад з 74 відповідей, 25 заявили що святкують Різдво за старим календаром, 4 за новим, а решта не відповіли. Але 45 з тих відповіло, що вони святкують обидва календарі. Логічна розв'язка для цієї скомплікованої проблеми!!? З цих 74, 56 відповіли, що їх родичі не родилися в Канаді; 41 не читають українсько мовних публікацій; 64 уживають українську мову в дома, 41 з товаришами, 31 на організаційних сходинах, а 13 в школі. З обслідування цього характеру можна довідатися про майбутню тенденцію в МУНО та УНО. Це є вільно для дальшого існування даної організації щоб вона функціонувала не на бажаних концепціях, а радше на реальності свого членства і їх бажань.

Пан Пирожак який говорив про майбутнє українського суспільства в Канаді підкреслив факт, що це вже час найвищий щоб українці в Канаді не почувалися як імігранти, але як повноправні співгромадяни в країні. Історія нашого поселення в Канаді тягнеться 100 літ ззад і то вже час найвищий, щоб наші сучасні і майбутні професіоналісти вступили в повний струм канадійського життя, різночасно залишаючися при праці в українському середовищі. Професор відзеркалював існуючу дійсність в своїй промові на тему прав меншинних груп в Канаді. Він заторкнув багато аспектів. Важні із цих були слідуєчі: а/ ми мусимо прийняти як реальну дійсність що це є офіційно двомовна країна, але цілком певно, що це не є двокультурна країна, і якраз на цьому фактові ми повинні будувати майбутнє українського суспільства. Як один аспект розбудови нашої українсько-канадійської культури, повинні бути підсилені контакти з культурою України. Помимо всього це є фактично джерело нашої культури і українсько-канадійські організації повинні допомагати талановитим людям користати з цього джерела.

б/ ще одна головна точка яка була заторкнена Професором Тарнопольським був факт що до Канади далі впливають імігранти з різних країн, головно з Західних Інді. Продовження цієї тенденції буде впливати на те, що наше українське суспільство буде поступово зменшуватися в релятивному відношенню. Тому то є важне, щоб ми розвинули програму для втягнення до нашого суспільства українців які тепер не виявляють там жадної активності. Лиш через інтенсивну комунікацію зможемо ми оборонити наше правильне місце в майбутній багато-культурній Канаді.

Дискусії цього характеру з пов'язанні з певною вишкільною програмою обіцяють динамізм нової езекутиви МУНО. Творче думання нової езекутиви виявляється в слідуєчій програмі:

- 1/ щоб випускники курсів українознавства допомагали в дальшому їх веденні
- 2/ підготовка цікавих занять в УНО для людей які вже вийшли з МУНО
- 3/ почати підготовляти все-канадійський конкурс молоді в українських народних танцях.

У цей якрз спосіб, взязши до уваги теперішні реалітети канадського життя, МУНО, як краєва організація, може забезпечити для своїх членів розгорнення цікавої діяльності на два наступні роки.

На 24-му Краєвому З'їзді МУНО, Роман Петришин був назначений голозним редактором "Мун Бімс" - газетка МУНО:

Mr. Roman Petryshyn, 115 CUMMING STREET, FORT WILLIAM, ONTARIO, CANADA.

/ / / / / / / / / / / / / /

НАДІЯ

Василь Галюк
/Вінніпег/

Зірзались вітри із ланів пшеничних
Погнали переверти, стрімголов, попід небеса
Перегнали оліз, грім позаду лишили,
Шукаючи притулу де тихая вода.
Утомились, притихли, голосу не стало:
Добрали сили, добили ряди, знову почали
Калимутить тиху воду болотом мішати,
Не знаючи чому як шепоти спитали.

Пожовк непристиглий волос, похилився
До чорної землі, любовно припав.
Проклинаючи вітриз, що його прибили:
Шепочи молитву, на синее небо заглядав.
Не питайте діти того, що на небі
Немає, не чувати, навіть між святими.
Гордо станьте, по житься, де наша сила,
Із одної ниви браття, одна мати мила.

.

Книжка до читання !!!

KILLING GROUND: The Canadian Civil War. By Ellis Portal
Peter Martin Associates. \$6:50

Зозулька рекомендує зацікавленим читачам прочитати цю книжку не тому, що вона є захоплююча чи вартісна, але тому, що вона собою представляє наявний доказ з яким світлі англосаксонці та французи бачуть українців з політичній площині.
Головний характер в книжці є полковник Олекса Глинка, який "вславляється" різними звірствами в цивільній війні між Оттавою і Квебеком. Нам цікаво лиш одно - чому на цей пост вибрав автор українця??? Очевидно, що неможна було дати цей "гонор" ні англійцеві, ні французові, або навіть і жидові бо хоча ця книжка є фікційна, такий крок міг би підняти політичну бурю. Поставивши українця, автор не помилився. Бурі нема і мало хто з українців навіть знає, що така книжка появилася. Видно, що українці в Канаді ще не доросли до політичного степіння думання /не говорячи вже про державний/ і в такім світлі якрз їх трактують. Що ще нового?

ПИТАННЯ: Чи буде знову війна ?

ВІДПОВІДЬ: Ні, але буде така боротьба за мир, що не залишиться камінь на камені !

МІЖНАРОДНЯ КОНФЕРЕНЦІЯ ДЛЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

М.Ц.

Міжнародна Конференція для прав людини відбулася в Теграні від 22-го квітня до 13-го травня, ц.р. В цій конференції взяли участь делегати з понад 80 держав, представники спеціалізованих та міждержавних агентств та обсерватори з понад п'ятдесят інтернаціональних неурядових організацій, між ними також українці.

Пан Дж. Дж. Е. Стіл, Помічник Секретаря при Державнім Департаменті, очолював канадську делегацію, яка включала Пана Павла А. Беуліо, Посол і Спільний Постійний Представник Канади до Об'єднаних Націй, Пана Суддю Гарі Батшав від Квебецького Вищого Суду, Пана Р. Ст. Джона МакДоналда, Дін Школи Права при Торонтонському Університеті. Канадська делегація також включала департаментних дорадників та провінційних обсерваторів від Нової Шкотії та від Онтаріо. Офіційний журнал Канадських Закордоних Справ: "External Affairs: monthly bulletin of the Department of External Affairs", Vol. XX. no.6, June, 1968, подається ширші інформації про Канадійську участь в "Міжнародній Конференції для Прав Людини", неподає жадної згадки про участь українців в цій конференції, ані про те, що о. д-р Василь Кущнір /голова КУК/ мав офіційний статус як урядовий обсерватор. Навіть нема згадки, що був хтось із провінції Манітоби.

Канадська делегація взяла ініціативу у вношенні резолюцій пропонуючи, щоб державні уряди розробили широку систему юридичної допомоги для осіб з потреби. Ця резолюція була спільно спонсерована Канадою, Коста Рікою, Індією, Джамайкою, Нігерією, та Філіппінами. Канадський представник, зголошуючи цю резолюцію, подав завагу, що це забезпечення юридичної допомоги для поодиноких людей скріпить додержування та захист прав людини та її основних свобод.

На цій конференції були порушені питання: "до справи формального засудження режимів Південної Африки і Південної Родезії; до справи анартеїду; до справи активного опору колоніалізму; до справи поборювання нацизму; до справирасизму і расової дискримінації; до справи охорони прав жінок та прав дітей; до справи роззброєння; і.т.д.". Беручи до уваги, що канадська зовнішня допомога до самих тільки франкомовних країн починаючи цього року та продовж наступних п'ять років буде вносити понад \$100 мільон доларів; беручи до уваги, що певний відсоток зьшої зовнішньої допомоги оплачують пів мільона Українців в Канаді; беручи до уваги, що Українці в Канаді на 98 відсотків є повними громадянами Канади; виникає питання на скільки було б труду Канадійському урядові піднести питання про Російський колоніалізм в Україні та про охорону прав Українців, спеціально студентів та письменників в Україні, в імені пів мільона Українців в Канаді?

В тім самім дусі, виникають також ще другі питання: українська репрезентація на "Міжнародній Конференції для Прав Людини" включала: архієпископа Української Православної Церкви в США; о.д-р Василя Кущніра/голова КУК, Канада/; д-р Володимира Душника /від УККА, США/; д-р Ярослава Мусіяновича /УНР, Франція/; ред. Михайла Сосновського /УВФ, Канада/; д-р Дениса Квітковського /ОДВУ, США/; д-р Богдана Галайчука /Аргентина/. Між репрезентантами знаходимо представників з кожної позазної, так званої, української політичної групи - "дрійкарів", "мельниківців", та "визвольно-фронтівців". Останніми роками кожна з цих груп, а спеціально АБН, оплескує свої зовнішні контакти з державними установами. Кожний, наприклад, ще добре пригадує ті славні репортажі "як сонце заходить за хмари, наш літак причалив - - -" де інформувалося, що ніби то ось ось Чан-Кай-Шек вступить до "визвольного фронту". Цікаво чому тоді, наприклад, Націоналістичний Китай не підніс питання до справи оборони людських прав та основних

свобід українського народу на Україні?

Питання відносно спроможности української репрезентації можуть бути ріжноманітні та широкосягаючі. Але заки хтонебудь з нас "зозульок" піднесе перо щоб дальше продовжувати критичний огляд української спільноти, нехай перше тільки випише банкового чека на десять доларів на адресу централі КУК та стане членом:

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE
456 MAIN STREET
WINNIPEG 2, MANITOBA, CANADA

"THINKER'S CONFERENCE ON MINORITY RIGHTS IN CANADA"

ЗОЗУЛЬКА

В останньому числі "Зозульки" було поміщене коротке повідомлення про заплановану "Конференцію для конституційних прав для етнічних груп в Канаді". Хоч ця Конференція з різних причин була відкладена найновіші повідомлення вказують на можливість відбутися цієї незвичайно важкої конференції в вересні або жовтні, ц.р. в Торонті, перед початком "Федерально-Провінційної Конституційної Конференції Канади". Важливість "Конференції для конституційних прав для етнічних груп в Канаді" для української спільноти в Канаді, спеціально для українських абсолюентів Канадських університетів, є всім самозрозумілою. Зголошення до підготовки та співпраці в Конференції та запити про точніші інформації можна надсилати до Сенатора Павла Юзика в Оттаві. Беручи до уваги, що колективно-культурні права етнічних груп в Канаді буде тяжко включити в нову конституцію Канади, "Конференція для конституційних прав для етнічних груп" буде розглядати слідуючі загальні теми, під гаслом "Конституційне визнання культурних та основних людських прав для етнічних груп":

- 1/ Роль Уряду в цій Сфері
- 2/ Роль Громадянина та Громадських Груп
- 3/ Роль Інституцій: Урядовий та Приватний Сектор

та їхнє відношення до справ - Педагогічних, Релігійних, Преси та Радіопередач, Економіки, і.т.п.

До програми належать також питання: асиміляція чи етнічна ідентичність; двокультурна виключність в Канаді чи багатокультурне наближення; канадське походження як аргумент для продовжування культурної традиції та мови; культурний плюралізм в Канаді та його доречність для наступних генерацій; обґрунтованість популярного гасла "єдність у відмінності". Патронами Конференції будуть слідуючі Канадські інституції:

Canadian Citizenship Branch (Department of the Secretary of State)
Canadian Citizenship Council
Canadian Folks Arts Council
Canadian Institute on Public Affairs
Canadian Council of Christians and Jews

Між членами Сенаторського Комітету Патронів є:

Senator Norman A.M. MacKenzie, former President of the University of British Columbia, former President of the Canadian Centenary Council and Professor of International Law
Senator Maurice Lamontagne, former Secretary of State
Senator David Croll, first Jewish Cabinet Minister (Ontario) and Senator
Senator James Gladstone, first Indian Senator in Canada

Заохочуємо зацікавлених читачів "Зозульки" помагати в підготовці цієї незвичайно важкої конференції призначеної для етнічних груп в Канаді.

Звертайтеся до:
SENATOR PAUL YUZYK
THE SENATE
OTTAWA, ONTARIO, CANADA

ЧОМУ НЕ МАТИ В УКРАЇНСЬКОГО ТРУДО ?

Борис Будний
/Оттава/

Думаю, що тепер коли "Трудоманія" захопила Канаду від "моря до моря", треба поважно застановитися над питанням чи не було б корисно для українців коли з'явився б між нами така динамічна, карізматична особистість як Прем'єр Міністер Трудо. що особа такого типу заімпонувала також українцям виявилось підчас виборів, коли то більшість українців в Канаді голосували за П'єром. І це у світлі факту що українці переважно голосують на Консерватів. Із того виходить, що Трудо різнож спричинився до "перевороту" в українській спільноті. А що б в українській спільноті перевести якусь зміну, чи впровадити нову думку чи діло, потрібно не аби яку допомогу від Проведіння. Однеш ті люди які мають якісь сумніви що до характеру Трудо, можуть тепер зовсім оспокоїтися. Навіть в небі його люблять !

Все це приводить до висновку, що по більшості в майже кожному українцеві десь в його глибині тліє потенціал стати "свінгером". А це, на мою думку, є потішачим явищем! що б зирнула із поміж нас динамічна особистість зі "свінгерськими" прикметами, потрібно дати змогу цьому потенціялові розвинутися. Ця особа стала б провідною особою в нашій еміграційній громаді, яка зі своїми свіжими ідеями та новими підходами, могла б вивести нас із цього громадсько-політичного багна в якому ми тепер знаходимося. Бо більшість теперішніх українських лідерів вже сплісніли, а решта хоча помиралі ще далі впливають на своїх вірних своєю мертвою політикою. В нашій громаді кружляє таке задушливе політичне, і релігійне, і суспільне повітря, що грозить небезпека що ми всі згодом подушимося. Нажаль ще нігде в нашій громаді не появилася така динамічна особа.

Шкода ! Правда з таким реакційним оточенню тяжко такій особі вибитися на перх. Але я хочу вірити, що може колись таки це сповниця; чи за мого життя то я не знаю, але не раз я обдумую як то б виглядало коли б така особа існувала. Правдоподібно було б це опанована, неодружена людина у віці між трийцяць а п'ятдесятьми роками, що посідає свіжі і поступові погляди. От одного разу, ця особа появляється на достойнім, формальнім, престижісовім, докторським, інженерським чи то КУК-ізовським балю, в яєному убрані з аєкоткою. Я могу собі уявити яка буде реакція людей. Язика достойних, статусових, коректних і повних бонтону пань затарахкотять зі скорістю компютерів, а всі високі титуловані панове почнуть витирати піт на чолі з неприємности. Всі очевидно будуть так як належить добре вихованим, сто відсотковим гіпокритам, мило усміхатися до нього бо, мовляв, він може вплизова особа, і хто знає може зможна буде щось коло него скористати.

Або одної неділі, виходячи з якоїсь нудної академії нагло його обступлять гарні, молоді українські дієчата котрі по черзі його обцілюють. Що Ви на це? Не було б це знаменито? На мою думку цей жест був б зовсім прийатий, та не має причини з його робити велику аварію. Одначе не так то інтерпритує

"позажанне" громадянство. Для "достойних" пань це був б публічний скандал який заробляє на острє засудження. Ці пані негайно подзвонять до батьків тих дівчат і засудять їх за ганебне та неморальне виховання своїх доньок. Що вони ще зможуть додати до цих пльотків то зможете самі догадатися. В той сам час титуловані панове задрісно будуть дивитися на ту картину і думатимуть, "Чому його?", А мені що бракує?". От буде весело!

Тепер приготуйтеся до слідуючої страшної події. На однім публічному виступі, ця особа заявляє, що прийшов найвищий час щоб українська громада і церкви перестали пхати свої носи до українських спальнів. От було б сміху! Від такої заяви вся достойність почерзоніє! В церквах духовенство захлипатиметься підчас нападів на цю особу та його погляди. Вони розпочнуть очорнюючу кампанію протів нього до якої долучиться цілий український громадський "естаблішмент". Ціла українська громада затривожиться цєю подією, бо така заява загрожує всім монополітичним колам нашої громади. Бо коли б це узійшло в практику тоді такий громадський "закон" одним махом заткав б всіх пльоткарів та брехунів. Це також віддібре психологічну поживу тим котрі живуть і любуються різними товстими скандалами. Тоді люди зможуть свобідно захити своїм життям без страху перед різними підлими наклепами протів них. Люди будуть примушені займатися тільки своїми справами. От тоді може прийде якесь замирєння в нашій спільноті! Церква обмежиться до духовних функцій і перестане робити заколоти та інтриги в громаді.

Було б також корєсним якщо б цей наш Трудо з'єднав нас всіх в одну гармонійну громаду, так як це хоче зробити в Канаді Прем'єр Міністер. Може він міг б привести до розуму тих "володарів" і членів партій та організацій і доказати їм яку вони шкоду ролять громаді своїми глупими політикуваннями і вузькими провінціоналізмами.

От шкода, що я не дочекаюся українського Трудо, так само як Шевченко не дочекався українського Вашингтона. І на далі я змушу жити в цій спільноті домінованій консервативним, традиційним, гнєлим, скоруптованим церковно-політичним українським "естаблішментом"!

! ! ! ! ! ! ! ! ! ! ! !

УВАГА! "Листи до Зозульки" УВАГА!

З наступним числом "Зозулька" буде поміщувати спеціальну секцію "ЛИСТИ ДО ЗОЗУЛЬКИ" де будуть друковані всі цікавіші короткі листи із завагами, критиками, опініями, і.т.д. надісланні до членів редакційної колегії:

Прошу висилати свої листи на адресу: "ZOZULKA"
MR. BORYS BUDNY
2063 NIAGARA DRIVE,
OTTAWA, ONTARIO, CANADA.

або на адреси поодиноких членів редакції "ЗОЗУЛЬКА".

ЗАГАДКА !!!

Що це таке "Ег-м" в статті, "Ег-м і Свобода", в журналіку, "Смолоскип", рік 20, число 2-3 березень-червень, 1968р.?

ПОВІДОМЛЕННЯ:

1/ Товариський Старшо-пластунський з'їзд відбудеться на Лейбор Дей вікенд, 31 серпня, 1 і 2 вересня, 1968р. на Пластовій Оселі - Писаний Камінь - біля Клівленду, США. Адреса оселі: Пласт Кемп - "Писаний Камінь"

PLAST CAMP - 17030 SHEDD, RD, MIDDLEFIELD, OHIO, U.S.A. 44062.

Зголошення на з'їзд прошу переслати на руки ст. пл. Оприсі Волчук:

MISS ORYSIA WOLCHUK

17480 CLIFTON BLVD., LAKEWOOD, OHIO, U.S.A., 44107.

2/ СУСТА влаштуватиме в суботу і неділю, 21 і 22 вересня, '68р. "КОНГРЕС СУСТА" при DREXEL INSTITUTE of TECHNOLOGY, Філадельфія, США.

Українські студенти в Канаді - запрошенні гості!

3/ ТУСМ /Товариство Української Студіючої Молоді ім. М. Міхнозського/, відділ Дитройт, влаштуватиме в суботу і неділю, 5 і 6 жовтня, '68р. в Дитройті, США: "СТУДЕНТСЬКУ БЕСІДУ", для розгляду проблем сучасного українського студентства США і Канади.

В суботу ввечері відбудеться "Культурний Вечір" та забава.

4/ СУСК /Союз Українського Студентства Канади/, влаштуватиме, згідно з рішенням на дев'ятім Конгресі СУСК-у, "ТІЧ-ИН" на тему "Роля Українців в Канаді в Нові Конституції Канади" в суботу і неділю, 12 і 13 жовтня, '68р. у Вінніпегу, Манітоба, при ST. PAUL'S COLLEGE, UNIVERSITY OF MANITOBA.

До програми належить також: 1/ вношення "бриф" від СУСК-у до КУК-у; 2/ спільні сходини представників студентських клубів та товариств; 3/ обмін думок між українськими студентами; 4/ студентська забава в суботу ввечері; 5/ спільне снідання в неділю рано; 6/ студентська участь в Конгресі КУК.

За фінансовою допомогою на покриття витраток подорожі, прошу звертатися до ексекютиви СУСК-у на адресу:

UKRAINIAN CANADIAN UNIVERSITY STUDENTS' UNION

5213 HUTCHISON STREET, MONTREAL, QUEBEC, CANADA.

5/ КУК /Комітет Українців Канади/, централія, влаштуватиме 11 - 12 - 13 - 14 жовтня, 1968р., у Вінніпегу, Канада "Дев'ятий КОНГРЕС КУК". Точніші інформації можна набути від членів управи місцевих відділів КУК-у.

- - - - -

Виглядає, що Бог також турбується міжнароднім станом, і от Він післав Святого Петра на світ на перевірку. Коли Святий Петро вернувся, Бог його запитав:

"Що американці роблять?"

"Вони в страху і збояться"

"А рускі?"

"Вони в страху і збояться"

"А українці?"

"Вони не встраху і не збояться!"

"Свят, свят!" відповів Бог, "Вони знову на Мене розраховують"

ЯСТРУБ І ГОЛУБ

Роман Сеньків
/Вірджинія/

"Ні, не орел є нашої доби
Птах -- символ, а папуга"
-- Юрій Клен

Появився у Вашингтоні, рік тому назад /11-го липня 1967 року/ звіт підписаний рядом колишніх високопоставлених американських офіцерів, який заявляє що з 1967-им роком першеступіньство в ядерній потужності має перейти від ЗСА до ССРС. З 1971-им роком мегатонна сила ССРС буде значно вища чим та на яку ЗСА покладає свої надії успішної оборони. Звіт, підписаний такими визначними людьми як Генерал Бернард Шрайвер, Генерал Куртис Лемей, Генерал Павел Адамс, Генерал Томас Павер, Адмірал Роберт Денісон, і Доктор Едвард Телер, не можна відсунути лиш як спробу створити сензацію. Але, насувається питання чому якраз в цей час а не скоріше ці визначні стратегісти уважали за відповідно випустити свій звіт?

В дійсності публікація цього звіту є лиш одна сутичка в запеклій боротьбі яка розвинулася серед американських стратегістів. Цей спір кружляє довкола питання чи будувати для ЗСА Протиракетну Оборонну Систему /ПОС/ чи ні. Ті вище згадані стратегісти які видали пострахаючий звіт заступають позитивні позиції щодо будови ПОС. До цієї т.з. "Каліфорнійської групи" окрім вище згаданих тоже належить Комісіонер Джеймс Реймі, Голова Комісії для Атомової Енергії. ця урядова агенція при кінці липня 1967-го року тоже випустила потрясаюче звідомлення яке твердить що до 1972-го року Комуністичний Китай буде мати оперативну спосібність загрожувати ЗСА міжконтинентальними ракетами. Очевидно це булоб самогубством для Китаю уживати цю зброю, але така можливість не є виключена з огляду на то що ЗСА до того часу ще не будуть мати ПОС і міста будуть так само не оборонені як міста Китаю.

Противниками побудови ПОС є науковці та урядові чинники які належать до т.з. "Кеймбриджської групи". Головні члени цієї групи є Доктор Джером Вайзнер з Масечусетського Інституту Технології, Доктор Доналд Горнінг, президентський радник в справах технології, бувший Секретар Оборони Роберт Мекнамара, і його наслідник Адам Клиффорд. Це цікава річ що майже кожна визначна людина яка є зачислена до Кеймбриджської групи тоже належить до орг нізації яка називає себе Рада Зовнішних Відносин. Ця членство начислює меньше як півтора тисячі, але воно власне керує американським урядом. Дан Смут, бувший член ФЕАЙ і Адміністративний Асистент до Дж. Едгара Гувера, назвав цю жменьку людей "незримим урядом" Америки.

При кінці п'ятидесятих років ЗСА і ССРС погодилися неофіційно затримати випроби ядерної зброї. В 1961-62 Москва раптом цей договір зірвала і випробувала около 100 вибухів, і тим значно

підтягнулася до рівня ЗСА. Відразу опісля, 28-го липня 1962-го року, як лиш ситуація в справі Куби притихла, Москва підписала договір з ЗСА який заборонив ядерні випробування під водою, в повітрі, і в космічному просторі. Американські сенатори в тих часах легковажили пораду Доктора Телера не ратифікувати цей договір бо випробування в атмосферних просторах є konieczні для побудови ПОС для ЗСА.

ЗСА вже довгий час тримає майже нерухомі числа ракет, і заявлене на ціль мати 1054 земно-базованих міжконтинентальних ракет і 656 підводно-базованих ракет є вже досягнення. Натомість Москва свою ракетну силу чим раз підсилює. Підчас загрозової ситуації з приводу Куби в 1962-му році, СРСР мала від 50 до 100 земно-базованих міжконтинентальних ракет. Сьогодні більшість експертів вважає що це число досягає 1000! І дуже правдоподібно що Москва далі вставитиме около 800 ракет на рік. Советський флот бомбовиків є ядернізований і складається з 150 до 200 літаків тяжкого типу, і 500 до 900 середнього типу. Окрім цього СРСР має около 700 до 900 ракет середнього типу які можуть досягнути Європу, Азію, Північну Африку, Аляску, і деякі частини Канади. Москва тожє будує річно від 4 до 6 підводних човнів з ядерними ракетами /тепер їх є около 50/, і в коротці має почати продукцію нового типу підводного човна з восьмеро ракетами далекої віддалі.

В осені 1965-го року ця Кеймбриджська група далі пропонувала щоби ЗСА стримувала розбудову своєї мілітарної сили в лице навалу фактів що СРСР навіть не пробує приховувати своєї протилежної поведінки. Ця філософія "втримання" технічного поступу в збройній продукції була перший раз публічно виголошена бувшим Секретарем Оборони Мекнамаром в 1962-ім році, коли він відповів на питання поставлене йому репортером Стюартом Алсопом, як скоро він думає СРСР матиме незагрожені друго-рядові ракети. Відповідь цього американського Секретаря Оборони була -- чим скоріше тим краще. І це не був жарг.

Така абсурдна філософія мусіла нарешті випровадити когось з рівноваги. На випадокдану відповідь Мекнамари, Доктор Гаролд Агню, голова зброєвої секції в Комісії для Атомової Енергії на весні минулого року в одній промові яку він виголосив в Сан Франсіско піддав думку що логічне закінчення до філософії Кеймбриджської групи циктує урядові ЗСА побудувати кілька атомових підводних човнів типу Полярис для СРСР. До недавна голоси Каліфорнійської групи були дуже слабкі в порівнянні до їх противників які мають поважні впливи в Агенції для Контролі Зброї і Роззброєння, в Стейт Департаменті, і по різних академічних осередках. Кеймбриджську групу тожє сильно підтримує дуже впливовий журнал "Бюлетень Атомових Науковців" під редакторством Езгена Рабіновича. Але за останніх кілька років Каліфорнійська група почала швидко набирати прихильників та сили.

Головний фактор в цій надійній зміні були самі москалі. Всі розвідкові чинники згоджуються з тим що СРСР зоставив протиракетну систему докола Москви, Ленінграду і Таліну. Мілітарні чинники твердять що ця советська ПОС є дуже подібна до пропонованої американської системи "Найкі Екс". Ця система складається з двох ракет -- одна на збивання атакуючих ракет над атмосферою, а друга на збивання в повітрі в разі перша не зцілить.

Ріот: Певно, що невтримаються. А динаміту .. не потрібно -
наробить за багато гуку. У нас же плечі сильні.

Пат: Та може і плечей не буде треба

Ріот: Певно що ні, вони знають, що правда за нами.

Пат: Має рацію. Лише гостро застукаємо і двері зараз відкриють.

Ріот: Ну ми вже майже там. Трохи повільніше йди. Треба подумати,
що справді робити якщо невідкриють дверей.

Пат: Відчинять. Лише треба чемно постукати.

Ріот: Знаєш, якби вони були чесні тоби самі відкрили двері -
не треба би навіть стукати.

Пат: Та хіба вони чесні?

Ріот: Бо знаєш, як не схочуть відкрити то буде трудно їх до
того змусити.

Пат: Щей як! А повинні відкрити - свині! Як вони до нас
ставляться. Навіть нам двері невідкриють!

Ріот: І невідкриють. Побачиш! Навмисне невідкриють, Іроді сини.

Пат: Будуть слухати як стукаємо, а невідчинять. Схочуть з нас
зробити дурнів. Скажуть: стукайте, стукайте.

Ріот: Що, ще в дурні пошити? О ні, аж цього уже nebude!

Пат: Думають, що будемо на дурно стукати. На такі ми уже дурні,
та ми навіть і стукати небудемо.

Ріот: Певно, пощо стукати як за здалегіть знаємо що нам невідчинять?

Пат: І в нас є своя гордість

" " " " " " " " " " " " " "

Книжка до читання !!!

A SLICE OF CANADA. BY Watson Kirkconnell. \$8:50
Published for Acadia University by the University of Toronto Press.

Зозулька рекомендує своїм читачам набути цей збірник цікавих
споминів великого науковця і приятеля українців. Життя цієї
великої людини було переповнене динамізмом та енергією. Стиль
автора є дуже легкий, точний та ясний, по мимо того, що ці
спомини окреслюють дуже складну і різноманітну особу.

ПОЯВИЛАСЯ НОВА ПЛАСТИВКА "УКРАЇНСЬКИХ КЛЯСИЧНИХ ПІСЕНЬ"

у виконанні оперного співака - ІОСИПА ГОШУЛЯКА
Видання високомистецьке і репрезентативне добором пісень,
виконанням, та оформленням. Текст пісень поданий трьома мовами,
кожна пісня ілюстрована графічно.

Lubomyr M. Zobniw
32 Robble Avenue
Endicott, N. Y. 13760

Mr. Mykola Duplak
219 JANE DR.
SYRACUSE, N.Y.

PRINTED MATTER